Μύηση. Τύπος και τελετουργία

Από τον Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Ιεροφάντη, Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο
Roberto Randellini
33ο 90ο 97ο

Η μεγάλη μάζα των μη ειδικών στους «Ιερές Εργασίες» – και κυρίως εκείνων που κάνουν χρήση αποκλειστικά εγκυκλοπαιδικών συχνά επιφανειακών γνώσεων, όταν αντιμετωπίζουν τη λέξη Μύηση[1] αντιλαμβάνονται το κυριολεκτικό της νόημα, δηλαδή το «ξεκίνημα για κάτι καινούργιο».

Για όσους όμως, λίγους αλλά αποφασισμένους να σκάψουν βαθιά μέσα στον εαυτό τους, έχουν καταστήσει τη ζωή τους μια διαρκή προσπάθεια επιστροφής στην ίδια τους την καταγωγή, υπερβαίνοντας τα εμπόδια του χρόνου και του χώρου, αυτή η λέξη δεν μπορεί να αποσυνδεθεί από την ίδια την έννοια του Μυστηρίου, της Αρχής, του Principium, και επομένως δεν μπορεί να αποσυνδεθεί από έννοιες υπερβατικής και ανώτερης φύσης, άρρηκτα συνδεδεμένες με το Θυσιαστικό Τύπο[2] και με την Παράδοση, νοούμενη εδώ με την ανώτερη έννοιά της και όχι ως μια συλλογή εθίμων, συνηθειών και κοινωνικών συμβάσεων.

Μύηση – Alexandre Barbera-Ivanoff

Έτσι λοιπόν, η Μύηση, σύμφωνα με όσα ειπώθηκαν, αποκαλύπτεται ως το μέσο πρόσβασης στο Μυστήριο της Απαρχής. Χρησιμοποιεί μια μέθοδο που ενεργοποιείται χάρη σε μια πνευματική επίδραση η οποία φτάνει σε εμάς μέσω Διδασκάλων που δεν εγκατέλειψαν το κανάλι του Τύπου, δηλαδή της πράξης που είναι ικανή να εγγυηθεί την ανταλλαγή, τη μετάβαση των δυνάμεων από το άνω

[1] ΣτΜ: Στις λατινογινείς γλώσσες η λέξη «Μύηση» (Iniziazione, Inititiation) είναι ίδια με τη λέξη «ξεκίνημα» ή «απαρχή»
[2] ΣτΜ: Τύπος με την έννοια του Ρυθμού και όχι του είδους (Rito, Rite)

προς το κάτω και αντιστρόφως, την ενεργοποίηση της διπλής τροχιάς της Virtus και της Fides δηλαδή της Αρετής και της Πίστης.

Μόνον ο «Διδάσκαλος» έχει τη δύναμη να αφυπνίσει, στη συνείδηση εκείνου που είναι κατάλληλος – *δηλαδή εκείνου που είναι ικανός να δεχθεί την πνευματική επίδραση, δηλαδή (στη γλώσσα του Ελευθεροτεκτονισμού) τον Ακατέργαστο Λίθο έτοιμο να κατεργαστεί με τέχνη* – τις ενέργειες που προορίζονται να φτάσουν στη συνειδητότητα του Είναι. Λέμε να τις αφυπνίσει, διότι το έργο πρέπει κατόπιν να εκτελεστεί σε ατομικό επίπεδο.

Είναι λοιπόν σημαντικό να υπογραμμιστεί η σπουδαιότητα της Μύησης στον άρρηκτο δεσμό της με το Θυσιαστικό Τύπο και στον βαθύ δεσμό της με το επίπεδο της Πρωταρχικής Παράδοσης. Ο δεσμός αυτός πρέπει να παραμένει πάντοτε σταθερός και να μην υφίσταται επικίνδυνες διακοπές – *οι οποίες προκαλούνται κυρίως από τις παγίδες του χρόνου και του χώρου, οριζόμενες εσωτερικά ως μεγάλες ψευδαισθήσεις* – διότι ακριβώς από αυτά τα στοιχεία αναγνωρίζεται η εγκυρότητά της, δηλαδή, αυτό που εμείς ονομάζουμε μεταμορφωτική δύναμη.

Ο Μυημένος οφείλει να δράσει μέσα στον ίδιο του τον εαυτό. Οφείλει να μεταστοιχειώσει τα ελαττώματά του, τα πάθη, τις στρεβλώσεις και να τα μεταφέρει στον θετικό πόλο, διατρέχοντας εκ νέου τον κάθετο άξονα που αντιστοιχεί στο Djed[3] του, στη σπονδυλική του στήλη, επανενεργοποιώντας τα νευραλγικά σημεία και λύνοντας τα εμπόδια που θα συναντήσει στην πορεία της πνευματικής αναγέννησης και ανόδου του.

Πρέπει να μεταστοιχειώσει τη ζωώδη φύση του, ανυψώνοντάς την πρώτα από πλευράς ηθικότητας, και να τη μετουσιώσει στο επίπεδο της πνευματικότητας. Παρομοίως, πρέπει να μετατρέψει την άγνοια και τις δεισιδαιμονίες του σε καταστάσεις συνείδησης ολοένα και πιο λεπτές και ανώτερες. Οφείλει να μάθει και να ενσωματώσει την κατάσταση της ανοχής, της εσωτερικής γαλήνης, της στοχαστικής σκέψης.

Πρέπει να σβήσει τις παρορμήσεις που προέρχονται από την κατώτερη φύση του, από το εγώ, την υπερηφάνεια, τη δίψα για κατοχή, από την επιθυμία του «φαίνεσθαι».

Συνοψίζοντας, η «αφύπνιση» αποτελείται ουσιαστικά από τρία στοιχεία, τα οποία πρέπει να αλληλεπιδρούν παράλληλα μεταξύ τους: την Παράδοση, το Θυσιαστικό Τύπο και τις οδηγίες του Ερμηνευτή/Διδασκάλου, δηλαδή εκείνου που αναλαμβάνει τον ρόλο του Μυητή, εκείνου που μπορεί να τελέσει τον Τύπο με «νομιμότητα»[4], επειδή είναι συνδεδεμένος με μια αυθεντική, ποιοτικά έγκυρη και αδιάκοπη πνευματική «αλυσίδα».

Σε δεύτερο χρόνο θα έρθει στο Φως ο Αληθινός Δάσκαλος, ο οποίος είναι εσωτερικός: πρόκειται για την ίδια μας τη Συνείδηση, φωτισμένη εκ των έσω, αντανάκλαση του Υπέρτατου Κτίστη των Κόσμων, μπροστά στην οποία δεν θα είναι πλέον δυνατό να ψευδόμαστε, να διαπράττουμε κατακριτέες πράξεις, να κρύβουμε την Αλήθεια, να εκφέρουμε ψεύδη ή να υιοθετούμε τη στάση της δικαιολόγησης με κάθε θυσία.

Η Συνείδηση είναι ένας καθρέφτης μπροστά στον οποίο δεν μπορούμε πια να κρυφτούμε· είναι το Θείο Μάτι που τα βλέπει και τα κρίνει όλα και το οποίο μόνο αυτό κατέχει την «Υπέρτατη ουδετερότητα». Αυτό το Μάτι περικλείεται συμβολικά στη Στοά, μέσα στο Δέλτα που βρίσκεται πίσω από τον θρόνο του Σεβασμίου Διδασκάλου, στην Ανατολή.

Η Παράδοση περιλαμβάνει τη Μνήμη του Ανθρώπου σε σχέση με την καταγωγή του, με τη μετέπειτα πτώση του στον κύκλο του γίγνεσθαι και τη σύνθεση των μέσων που είναι απαραίτητα για να

---

[3] ΣτΜ: Αιγυπτιακό σύμβολο που συμβολίζει την σποδυλική στήλη του ανθρώπου και τους 4 κόσμους της Καμπαλά.
[4] ΣτΜ: Μυητική διαδοχή

ανακτήσει τον πρωταρχικό του ρόλο. Για τον σκοπό αυτό χρησιμοποιεί μύθους, σύμβολα, αλληγορίες και τη Μύηση σε βαθμούς.

Ο Θυσιαστικός Τύπος είναι το σύνολο των Σημείων και των Λέξεων που καθορίζουν μια σύνδεση με το αόρατο επίπεδο, ό,τι μας έχει παραδοθεί «ab initio», επαναλαμβανόμενο αδιάκοπα χωρίς αλλοιώσεις στον χρόνο. Από αυτή την άποψη καθίσταται σαφής η διάκριση μεταξύ Τύπου και τελετουργίας.

Αυτό είναι που πρέπει να ωθήσει τον Μυημένο να στοχαστεί προσεκτικά, ώστε να συλλάβει τη διαφορά που υπάρχει μεταξύ των δύο όρων. Θα κατανοήσει έτσι ότι η τελετουργία δρα αποκλειστικά στο οριζόντιο επίπεδο, διεγείροντας το συναισθηματικό πεδίο μόνο για όσο διαρκεί, ενώ ο Τύπος δρα στο κατακόρυφο επίπεδο, το φυσικό κανάλι της πνευματικής επίδρασης, προβάλλοντας στο βάθος μια «δόνηση» που δεν θα τελειώσει ποτέ.

Σε αυτή τη διαφορά βρίσκεται η έννοια της Μύησης: η ουσία της, ο ρόλος της, η λειτουργία της ως μεσολαβήτριας μεταξύ του ανθρώπινου και του θείου επιπέδου. Είναι επανορθωτική, με την κυριολεκτική έννοια της «προστασίας» από τις αστρικές καταιγίδες, από επιθέσεις που προέρχονται από το επίπεδο του «ψυχισμού», ως συνέπεια πράξεων και επικλήσεων που έγιναν επικίνδυνα με μοναδικό σκοπό την απόκτηση εξουσίας πάνω στους «άλλους».

Η Μύηση μας υποδεικνύει ότι η αληθινή δύναμη είναι εκείνη που κατακτάται πάνω στον ίδιο μας τον εαυτό και μας προειδοποιεί για εκείνη την «ελευθερία» που υποβάλλεται ύπουλα για να μας αποσπάσει από τον Κανόνα, από την Υπακοή, από την Πειθαρχία – μια ψευδή ελευθερία που διαλαλείται και μοιράζεται απλόχερα σε όσους δεν είναι καν ικανοί για το πιο στοιχειώδες προσόν του Μαθητού: την αρετή της Ακρόασης, της Σιγής, στον περιορισμό των παρορμήσεων που προέρχονται από το κατώτερο επίπεδο του εγώ.

Μπορούμε να καταλήξουμε λέγοντας ότι ο Τύπος προτείνεται ως μιμητικό πρότυπο μιας πορείας που είναι πραγματική πράξη, όχι εφήμερη αλλά αληθινή, μεταμορφωτική, και ότι χωρίς αυτό δεν μπορεί να υπάρξει η αληθινή Ελευθερία· εκείνη που για εμάς αντιπροσωπεύει την αποδέσμευση από το επίπεδο των ψευδαισθήσεων, της ύλης και των ψευδών αναγκών.

Αν δεν κατανοηθεί το βαθύ νόημα του Θυσιαστικού Τύπου, των συμβολικών, πραγματικών και αποτελεσματικών του συνεπειών, δεν θα υπάρξει ποτέ πρόοδος στον δρόμο της Μυητικής Αφύπνισης. Από τις λέξεις – συχνά άχρηστες και επιβλαβείς, περιττές– είναι αναγκαίο να στραφούμε στο Λόγο και τη δόνησή του, στη συχνότητα…

1/2026